

MAREK DĄBROWSKI

UGODA ZAWARTA PRZED MEDIATOREM A UGODA SĄDOWA
- GŁOSA DO WYROKU SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
Z 23 WRZEŚNIA 2016 ROKU, SYGN. AKT I ACA 404/16

TEZA

Różnicą między ugoda zawartą przed sądem, a zatwierdzoną przez sąd ugoda zawartą przed mediatorem jest to, że jedynie ugoda zawarta przed sądem ma moc równą aktom notarialnym¹.

STAN FAKTYCZNY W POSTĘPOWANIU KARNYM

Pokrzywdzony zawarł umowę najmu lokalu mieszkalnego na czas nieokreślony z oskarżoną, która posiadała jedynie 13,1% udziału w przedmiotowej nieruchomości. W związku z faktem, że oskarżona nie przyznała się do zawarcia umowy najmu, pobierania opłat z tego tytułu oraz dysponowania lokalem zajmowanym przez powoda, drugi ze współwłaścicieli wezwał pokrzywdzonego do zapłaty należności z tytułu zajmowania przedmiotowego lokalu bez tytułu prawnego, przez okres trzech lat. W toku postępowania karnego toczącego się przeciwko oskarżonej w sprawie o oszustwo popełnione na szkodę pokrzywdzonego, strony zawarły ugoda przed mediatorem, na mocy której oskarżona miała

Mgr MAREK DĄBROWSKI – asystent w Katedrze Negocjacji i Mediacji, Instytut Prawa, Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, Al. Raławickie 14, 20-950 Lublin; e-mail: marek.dabrowski@kul.pl; <https://orcid.org/0000-0002-7907-0989>

¹ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt I ACA 404/16, Legalis nr 1522792.

przekazać pokrzywdzonemu swój udział w nieruchomości tytułem naprawienia szkody. Ugoda przed mediatorem została zawarta w zwykłej formie pisemnej, zaś z jej postanowień wynikało, iż przekazanie udziału w nieruchomości nastąpi w ciągu 14 dni od dnia podpisania ugody. W toku postępowania karnego oskarżona wycofała się z zawartej ugody przed mediatorem i została uniewinniona przez Sąd Rejonowy od zarzucanego jej czynu.

STANOWISKO SĄDU OKRĘGOWEGO W POSTĘPOWANIU CYWILNYM

Powód w postępowaniu cywilnym przed Sądem Okręgowym domagał się, aby pozwana wypełniając zobowiązanie zaciągnięte w ugodzie zawartej przed mediatorem w postępowaniu karnym, złożyła oświadczenie woli, iż w drodze darowizny, daruje powodowi swój udział w nieruchomości. Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż roszczenie jest bezzasadne, a ugoda zawarta przed mediatorem jest nieważna, bowiem oświadczenie pozwanej jako darczyńcy nie zostało złożone w formie aktu notarialnego. Ponadto, w przypadku potraktowania ugody zawartej przed mediatorem jako umowy przedwstępnej, pozwana podniosła zarzut przedawnienia co do roszczeń z niej wywodzonych. Przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym była ważność ugody zawartej przed mediatorem oraz czy wynika z niej obowiązek przeniesienia własności udziału w nieruchomości należącego do pozwanej. Sąd Okręgowy oddalił powództwo uznając, iż ugoda dotknięta była sankcją nieważności z uwagi na niezachowanie formy aktu notarialnego. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, iż forma aktu notarialnego stanowi przesłankę ważności umowy rozporządzającej, bowiem oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego (art. 890 Kodeksu cywilnego²), jak i zobowiązującej do przeniesienia własności nieruchomości (art. 158 k.c.), a czynność dokonana bez zachowania wymaganej formy jest nieważna (art. 73 § 2 k.c.). Bez znaczenia pozostaje zatem treść oświadczeń woli stron wyrażonych w ugodzie, które w przedmiotowej sprawie nasuwały wątpliwości, czy jest to umowa zobowiązująca do przeniesienia własności nieruchomości, czy też umowa rozporządzająca przenosząca własność.

² Dz. U. z 2018 r., poz. 1025 z późn. zm. [dalej cyt.: k.c.].

STANOWISKO SĄDU APELACYJNEGO

Sąd Apelacyjny uznał zarzuty podniesione przez powoda w apelacji za bezzasadne i oddalił apelację. Podzielił również stanowisko Sądu Okręgowego, iż forma aktu notarialnego jest przesłanką ważności umowy zobowiązującej i rozporządzającej (przenoszącej własność w wykonaniu umowy obligacyjnej). Ponadto, w przedmiotowej sprawie bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy ugoda zawarta przed mediatorem może być traktowana jako umowa przedwstępna skoro nie została zawarta w formie aktu notarialnego, a zatem nie można dochodzić jej wykonania, a jedynie naprawienia szkody w granicach ujemnego interesu umownego. Sąd Apelacyjny ustalił również, iż ugoda zawarta przed mediatorem nie została zatwierdzona przez sąd i tym samym nie ma mocy prawnej ugody zawartej przed sądem, słusznie powołując się na art. 183¹⁵ Kodeksu postępowania cywilnego³. Sąd Apelacyjny trafnie nadmienił także, iż gdyby ugoda zawarta przed mediatorem miała moc prawną ugody zawartej przed sądem, to prowadziłaby do przeniesienia własności nieruchomości bez konieczności postępowania w przedmiocie zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli przenoszącego własność nieruchomości.

ZAISTNIAŁE WĄTPLIWOŚCI

Należy podzielić stanowisko i argumentację Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie i w odniesieniu do ugody zawartej przed mediatorem, która nie została zatwierdzona przez sąd. Sąd Apelacyjny dokonując wykładni art. 183¹⁵ § 2 k.c. słusznie uznał również, iż przepis ten stanowi, że ugoda zawarta przed mediatorem nie posiada mocy równej aktowi notarialnemu. Nie sposób jednak zgodzić się ze sformułowaną tezą w uzasadnieniu wyroku, „że istotną różnicą między ugodą zawartą przed sądem, a zatwierdzoną przez sąd ugodą zawartą przed mediatorem jest to, że jedynie ugoda zawarta przed sądem ma moc równą aktom notarialnym”. Sąd Apelacyjny formułując przytoczoną tezę w pełni podzielił stanowisko przedstawione w doktrynie przez P. Telengę⁴. Główne wątpliwości nie odnoszą się zatem do argumentacji przyjętej przez Sąd Apelacyjny w przedmiotowej sprawie, a dotyczą fragmentu tezy, w części, w jakiej stanowi ona o ugodzie zawartej przed mediatorem i co najbardziej istotne – „zatwierdzonej

³ Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm. [dalej cyt.: k.p.c.].

⁴ Stanowisko to w doktrynie prezentuje P. TELENGA, *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. A. Jakubecki, Warszawa: Wolters Kluwer 2012, s. 259.

przez sąd”. Fragment o zatwierdzonej przez sąd ugodzie powoduje, iż cała teza sformułowana przez Sąd Apelacyjny jest nieprawdziwa, zwłaszcza, jeśli dotyczy ona ugody, której przedmiotem jest przeniesienie własności nieruchomości.

O ile w przedmiotowej sprawie ugoda zawarta przed mediatorem w postępowaniu karnym nie została zatwierdzona przez sąd, o tyle teza wyrażona w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego wykracza poza zakres sprawy i odnosi się do ugody zawartej przed mediatorem i „zatwierdzonej przez sąd”. Sformułowana teza pozostaje zatem nie tylko w sprzeczności z treścią art. 183¹⁵ § 1 k.p.c., który stanowi, iż ugoda zawarta przed mediatorem, po jej zatwierdzeniu przez sąd, ma moc prawną ugody zawartej przed sądem⁵, ale również pomija skutki niedochowania formy wymaganej dla danej czynności prawnej w kontekście braku możliwości jej zatwierdzenia przez sąd jako nieważnej na mocy art. 73 § 2 k.c. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż jedną z przesłanek oceny przez sąd ugody zawartej przed mediatorem, stanowiącej podstawę do jej zatwierdzenia jest wskazana w treści art. 183¹⁴ § 3 k.p.c. zgodność ugody z prawem. Przesłanka ta odnosi się również do wymogów w zakresie formy wymaganej dla danej czynności prawnej, co wprost wynika z przywołanego art. 183¹⁵ § 2 k.p.c. Oznacza to, iż sąd nie może zatwierdzić ugody przed mediatorem, która obejmuje przeniesienie własności nieruchomości, zawartej w zwykłej formie pisemnej – bez zachowania formy aktu notarialnego. Tym samym, jedynym z warunków zatwierdzenia ugody przez sąd jest zachowanie przez strony wymogów w zakresie formy przewidzianej dla danej czynności prawnej. Ich spełnienie, a więc w przypadku ugody, której przedmiotem jest przeniesienie własności nieruchomości – zachowanie formy aktu notarialnego – powoduje, iż po zatwierdzeniu przez sąd ma ona moc równą ugodzie zawartej przed sądem i – wbrew tezie wyrażonej przez Sąd Apelacyjny – nie różni się od ugody zawartej przed sądem. W zakresie formy, moc prawna ugody zawartej przed mediatorem, której przedmiotem jest przeniesienie własności nieruchomości nie wynika z faktu jej zatwierdzenia przez sąd, ale z zachowania formy aktu notarialnego przez strony ugody⁶, co stanowi jedną z przesłanek umożliwiających jej zatwierdzenie i brak podstaw do formułowania różnic w zestawieniu z ugodą sądową.

⁵ E. STEFAŃSKA, *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz (art. 1-505³⁷)*, t. I, red. M. Manowska, Warszawa: LexisNexis 2011, s. 386; M. SYCHOWICZ, *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 1-366*, t. I, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck 2016, s. 791; O.M. PIASKOWSKA, *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] K. ANTOLAK-SZYMANSKI, O.M. PIASKOWSKA, *Mediacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz*, Warszawa: Wolters Kluwer 2017, s. 228-229.

⁶ Zob. R. WRZECIOŃEK, *Protokół z mediacji w sprawach z zakresu prawa cywilnego w formie aktu notarialnego*, „Rejent” 1 (2009), s. 125-128.

UGODA ZAWARTA PRZED SĄDEM A UGODA
ZAWARTA PRZED MEDIATOREM I ZATWIERDZONA PRZEZ SĄD
– ROZWAŻANIA TEORETYCZNE W ZAKRESIE RÓŻNIC

Zatwierdzenie przez sąd ugody zawartej przed mediatorem, zgodnie z art. 183¹⁵ § 1 k.p.c., skutkuje zrównaniem jej mocy prawnej z ugodą zawartą przed sądem. Zrównanie mocy prawnej obu rodzajów ugód widoczne jest w przypadku wytoczenia nowego postępowania pomiędzy tymi samymi stronami w sprawie objętej ugodą. Obie ugody korzystają bowiem z powagi rzeczy ugodzonej, a zatem podniesienie merytorycznego zarzutu *rei transacta*, prowadzi do oddalenia powództwa. Ponadto roszczenie stwierdzone ugodą sądową, jak również ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem sześciu lat. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości, przedawnia się z upływem trzech lat (art. 125 § 1 k.c.).

Moc prawna ugody zawartej przed mediatorem po jej zatwierdzeniu przez sąd nie została jednak w pełni zrównana z mocą prawną ugody sądowej. Różnice zachodzą w przypadku, gdy uгода zawarta przed mediatorem oraz uгода sądowa podlegają wykonaniu w drodze egzekucji. Zgodnie z art. 183¹⁵ § 1 zd. 2 k.p.c., uгода zawarta przed mediatorem, którą zatwierdzono przez nadanie jej klauzuli wykonalności, jest tytułem wykonawczym. Natomiast uгода zawarta przed sądem, o ile podlega wykonaniu w drodze egzekucji, jest tytułem egzekucyjnym, a zatem dla zrównania mocy z zatwierdzoną ugodą zawartą przed mediatorem, konieczne jest zaopatrzenie ugody sądowej w klauzulę wykonalności⁷. Wówczas obie ugody wywierają identyczne skutki w sferze egzekucji. Stanowi to jedyną różnicę pomiędzy ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd a ugodą zawartą przed sądem.

Jak już wspomniano, uгода zawarta przed mediatorem powinna czynić zadość przepisom o szczególnej formie czynności prawnej. Rozważania w zakresie formy prawnej ugody zawartej przed mediatorem należy jednak zestawić z postępowaniem w przedmiocie możliwości jej zatwierdzenia przez sąd. Na tym tle wyłaniają się bowiem w doktrynie wątpliwości interpretacyjne w zakresie tego, czy uгода zawarta przed mediatorem powinna czynić zadość przepisom o szczególnej formie czynności prawnej czy też uzyskuje ona moc prawną ugody sądowej przez sam fakt jej zatwierdzenia przez sąd i to bez względu na formę, w jakiej

⁷ M. ULIASZ, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck 2008, s. 286.

została zawarta⁸. Odpowiedź na to pytanie zawarta jest w treści art. 183¹⁵ § 2 k.p.c., który stanowi, iż „przepis § 1 nie uchybia przepisom o szczególnej formie czynności prawnej”. Art. 183¹⁵ § 1 k.p.c. stanowi natomiast, iż ugoda zawarta przed mediatorem, po jej zatwierdzeniu przez sąd, ma moc prawną ugody zawartej przed sądem. Nie sposób zatem uznać, iż norma odsyłająca jest czytelna dla adresatów. Tym bardziej, jeśli zestawic jej treść z wynikającym z zasad techniki prawodawczej⁹ § 6, który stanowi, iż „przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy”. *Prima facie* można się zastanawiać, czy „przepis § 1” oznacza odesłanie do ugody zawartej przed mediatorem po jej zatwierdzeniu przez sąd, czy raczej ugodę zawartą przed mediatorem, przed jej zatwierdzeniem przez sąd. Bezsprzecznie wynik wykładni wskazuje, iż odesłanie zawarte w art. 183¹⁵ § 2 k.p.c. odnosi się do ugody zawartej przed mediatorem przed jej zatwierdzeniem przez sąd, co oznacza, iż ugoda ta powinna spełniać wymogi w zakresie formy przewidziane dla danej czynności prawnej, również jak już wskazano, aby mogła zostać zatwierdzona przez sąd. Jeżeli przedmiotem ugody jest przeniesienie własności nieruchomości, to strony, które osiągnęły porozumienie przed mediatorem mogą przenieść własność nieruchomości w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza, a następnie dołączyć go do protokołu z mediacji, bądź zawrzeć ugodę przed notariuszem jako mediatorem¹⁰, który sporządzi protokół z formie aktu notarialnego¹¹. Wówczas sąd dokonujący oceny ugody, przy braku pozostałych negatywnych przesłanek z art. 183¹⁴ § 3 k.p.c., może taką ugodę zatwierdzić. Po jej zatwierdzeniu ugoda zawarta przed mediatorem ma taką samą moc prawną w zakresie formy, jak ugoda sądowa, a zatem również moc prawną równą aktom notarialnym, bowiem strony przed jej zatwierdzeniem dochowały formy wymaganej dla danej czynności prawnej. Jeżeli ugoda zawarta przed mediatorem nie spełnia wymogów w zakresie formy, przewidzianych dla

⁸ Zob. M. BIAŁECKI, *Mediacja w postępowaniu cywilnym*, Warszawa: Wolters Kluwer 2012, s. 243-244; J. MUCHA, *Ugodowe rozwiązywanie spraw rozpoznawanych w postępowaniach działowych – wybrane aspekty procesowe*, „ADR. Arbitraż i Mediacja” 2 (2018), s. 90-91.

⁹ Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Dz. U. z 2016 r., poz. 283.

¹⁰ Zob. B.J. PAWLAK, *Notariusz mediatorem – korzyści i zagrożenia*, „ADR. Arbitraż i Mediacja” 2 (2012), s. 75-93. Należy jednak wspomnieć, iż strony mogą nie zawrzeć ugody przed mediatorem unikając ponoszenia opłat notarialnych związanych z koniecznością zachowania formy aktu notarialnego, a następnie zawrzeć ugodę przed sądem, zastępującą formę aktu notarialnego. Wówczas ugoda ta nie będzie już ugodą zawartą przed mediatorem i tym samym nie będzie korzystała z przywilejów ekonomicznych wynikających z zawarcia ugody przed mediatorem, które są korzystniejsze aniżeli w przypadku ugody zawartej przed sądem.

¹¹ Zob. art. 104 § 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, Dz. U. z 2017 r., poz. 2291 z późn. zm.

danej czynności prawnej, to sąd powinien wydać postanowienie o odmowie jej zatwierdzenia. A zatem teza sformułowana w glosowanym wyroku jest błędna w części, w jakiej odnosi się do ugody „zatwierdzonej przez sąd”. Nie istnieją bowiem różnice w zakresie formy między ugodą zawartą przed sądem, która zastępuje formę przewidzianą dla danej czynności prawnej¹², a zatwierdzoną przez sąd ugodą zawartą przed mediatorem. Przed zatwierdzeniem ugody zawartej przed mediatorem sąd powinien ocenić, czy spełnia ona wymogi przewidziane dla danej czynności prawnej, co jak wspomniano, zawiera się w przesłance oceny ugody pod kątem zgodności z prawem. Oznacza to, iż w obrocie prawnym nie może istnieć ugoda przenosząca własność nieruchomości, zawarta w zwykłej formie pisemnej przed mediatorem, którą następnie sąd zatwierdziłby poprzez nadanie jej klauzuli wykonalności i która w konsekwencji stanowiłaby tytuł wykonawczy.

Odwołanie zawarte w art. 183¹⁵ § 2 k.p.c. do „przepisu § 1” tegoż artykułu, odnosi się zatem do ugody zawartej przed mediatorem, ale co należy wyraźnie podkreślić, przed jej zatwierdzeniem przez sąd. Stąd też jako postulat *de lege ferenda*, czyniąc normę bardziej czytelną i usuwając wątpliwości w zakresie mocy prawnej ugody zawartej przed mediatorem, można zaproponować następujące brzmienie art. 183¹⁵ § 2 k.p.c. – „ugoda zawarta przed mediatorem nie uchybia przepisom o szczególnej formie czynności prawnej”. Chodzi zatem o ugodę zawartą przed mediatorem, która nie została zatwierdzona przez sąd. W powyższym kontekście zwrot „nie uchybia” można rozumieć jako „nie narusza” czy też „nie wyłącza” przepisów o szczególnej formie czynności prawnej. Obowiązek wynikający z art. 183¹⁵ § 2 k.p.c. należy uznać za fundamentalny dla pewności i bezpieczeństwa obrotu. Jego brak prowadziłyby bowiem do przeniesienia własności nieruchomości w drodze ugód zawartych przed mediatorem, które następnie wskutek zwolnionego z opłaty wniosku o ich zatwierdzenie podlegałyby zatwierdzeniu przez sąd i zrównaniu mocy w zakresie formy z ugodą zawartą przed sądem na mocy art. 183¹⁵ § 1 k.p.c.

PODSUMOWANIE

Podzielając argumentację Sądu Apelacyjnego wyrażoną w uzasadnieniu glosowanego wyroku, w świetle przedstawionych uprzednio wątpliwości oraz rozważań teoretycznych, nie można jednak zaaprobować sformułowanej tezy

¹² Zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1975 r., sygn. akt III CRN 51/75, Legalis nr 18756.

w części, w jakiej odnosi się do ugody zawartej przed mediatorem i „zatwierdzonej przez sąd”. Ugoda zawarta przed mediatorem, której przedmiotem jest przeniesienie własności nieruchomości może bowiem zostać zatwierdzona przez sąd o ile zachowano formę aktu notarialnego, a to oznacza, że samo jej zatwierdzenie przez sąd nie nadaje jej mocy prawnej w zakresie formy wymaganej dla danej czynności prawnej. Wyklucza to możliwość zróżnicowania ugody zawartej przed mediatorem po jej zatwierdzeniu przez sąd pod względem mocy prawnej z ugodą zawartą przed sądem. Różnicą między ugodą zawartą przed sądem a ugodą zawartą przed mediatorem, o ile nie została ona zawarta w formie wymaganej dla danej czynności prawnej, jest to, że jedynie ugoda zawarta przed sądem ma moc równą aktom notarialnym. Natomiast ugoda zawarta przed mediatorem po jej zatwierdzeniu przez sąd, a więc przed jej zatwierdzeniem, spełniająca wymogi w zakresie formy przewidziane dla danej czynności prawnej, ma moc prawną ugody sądowej.

BIBLIOGRAFIA

ŹRÓDŁA PRAWA

- Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, Dz. U. z 2018 r., poz. 1025 z późn. zm.
Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm.
Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, Dz. U. z 2017 r., poz. 2291 z późn. zm.
Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Dz. U. z 2016 r., poz. 283.

ORZECZNICTWO

- Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1975 r., sygn. akt III CRN 51/75, Legalis nr 18756.
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt I ACa 404/16, Legalis nr 1522792.

LITERATURA

- BIAŁECKI Marcin: *Mediacja w postępowaniu cywilnym*, Warszawa: Wolters Kluwer 2012.
MUCHA Joanna: *Ugodowe rozwiązywanie spraw rozpoznawanych w postępowaniach działowych – wybrane aspekty procesowe*, *ADR. Arbitraż i Mediacja* 2 (2018), s. 75-94.
PAWLAK Barbara J.: *Notariusz mediatorem – korzyści i zagrożenia*, *ADR. Arbitraż i Mediacja* 2 (2012), s. 75-93.
PIASKOWSKA Olga M.: *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] Katarzyna ANTOLAK-SZYMAŃSKI, Olga M. PIASKOWSKA, *Mediacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz*, Warszawa: Wolters Kluwer 2017, s. 228-229.
STEFAŃSKA Ewa: *Komentarz do art. 183¹⁵ KPC*, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz* (art. 1-505³⁷), t. I, red. M. Manowska, Warszawa: LexisNexis 2011, s. 386-387.

- SYCHOWICZ Marek: Komentarz do art. 183¹⁵ KPC, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 1–366, t. I, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck 2016, s. 791-792.
- TELENGA Przemysław: Komentarz do art. 183¹⁵ KPC, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. A. Jakubecki, Warszawa: Wolters Kluwer 2012, s. 258-259.
- ULIASZ Marcin: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa: Wydawnictwo C.H. Beck 2008.
- WRZECIONEK Rafał: Protokół z mediacji w sprawach z zakresu prawa cywilnego w formie aktu notarialnego, *Rejent* 1 (2009), s. 123-129.

UGODA ZAWARTA PRZED MEDIATOREM A UGODA SĄDOWA
– GŁOSA DO WYROKU SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
Z 23 WRZEŚNIA 2016 ROKU, SYGN. AKT I ACA 404/16

S t r e s z c z e n i e

Przedmiotem glosy są rozważania odnoszące się do tezy sformułowanej w uzasadnieniu do wyroku Sądu Apelacyjnego, w której sąd przyjął, iż różnicą między ugodą zawartą przed sądem a zatwierdzoną przez sąd ugodą zawartą przed mediatorem jest to, że jedynie uгода zawarta przed sądem ma moc równą aktom notarialnym. Wątpliwości odnoszą się do tezy w części, w jakiej stanowi ona o ugodzie zawartej przed mediatorem, która została „zatwierdzona przez sąd”.

Słowa kluczowe: mediacja; zatwierdzenie ugody przez sąd

SETTLEMENT CONCLUDED BEFORE THE MEDIATOR AND COURT SETTLEMENT
– GLOSS OF THE COURT OF APPEAL JUDGMENT IN KATOWICE
OF 23 SEPTEMBER 2016, SIGN. ACT I ACA 404/16

S u m m a r y

The subject of the gloss are considerations referring to the thesis formulated in the justification of the judgment of the Court of Appeal in Katowice of 23 September 2016, I ACa 404/16, in which the court accepted that the difference between a settlement concluded before a court and a settlement agreed before a mediator and approved by a court is that only a settlement concluded before a court has the power equal to acts notarized. Doubts refer to the thesis in the part in which it states the settlement concluded before the mediator, which was “approved by the court”.

Key words: mediation; approval of the settlement by the court